

INGEZONDEN.

JULIUS KLAUS-STICHTING.

In 1920 liet de Zwitser JULIUS KLAUS een miljoen Zwitsersche franken na ter bevordering van erfelijkheidsonderzoek en eugenetiek. Deze stichting, onder voorzitterschap van professor O. SCHLAGINHAUSEN, directeur van het Anthropologisch Instituut te Zürich, draagt den naam van „JULIUS KLAUS-Stiftung für Erbllichkeitsforschung, Socialanthropologie und Rassenhygiene”. Zij is gevestigd te Zürich en steunt wetenschappelijke onderzoekingen, welke voor dit doel in aanmerking komen, zoowel op botanisch en zoölogisch genetisch als op klinisch gebied. Weldra zal een tijdschrift het „*Archiv der Julius Klausstiftung*” verschijnen. Behalve wetenschappelijke onderzoekingen worden vlugschriften ter verspreiding van eugenetische denkbeelden uitgegeven. De jaarverslagen van 1921—1924 geven een denkbeeld van het ruime gebied, dat door de jaarlijksche gelden van het fonds bestreken wordt. Zoo wordt o.a. ook het krop-onderzoek in Zwitserland door het fonds gesteund.

Welke Nederlander zal het voorbeeld van dezen Zwitser, dien de toekomst van zijn volk ter harte ging, volgen?

Utrecht, November 1925.

M. A. VAN HERWERDEN.

HET TANDHEELKUNDIG INSTITUUT VAN DEN HEER MERTENS.

Onder bovenstaand opschrift deelt PINKHOF namens den heer MERTENS in dit *Tijdschrift* van 21 November j.l. mede, dat de door hem in jaargang 1921 (II bldz. 913) overgenomen beschrijving uit het *Tijdschrift voor Tandheelkunde*, wat betreft de door den heer MERTENS gemaakte reclame, „een onjuist denkbeeld van de werkelijkheid zou hebben gegeven”, terwijl bepaald *onwaar* zou zijn, de mededeeling, „dat in het gebouw de namen prijkten van medewerkers, die niet of niet meer aan de instelling verbonden waren”.

De ondergeteekende stelt er prijs op, hier met den meesten nadruk te verklaren, dat hij zijn mededeelingen in het *Tijdschrift voor Tandheelkunde* (jaargang 1921 bldz. 521 e.v.) *volkomen handhaaft*, terwijl hij — om de tegenspraak van den heer MERTENS tot juiste verhoudingen terug te brengen — kan verklaren, dat bijv. dr. E. ARRIAS, als narcose-arts, tot de slachtoffers behoorde, wier namen volkomen wederrechtelijk door dat Instituut werden misbruikt.

's-Gravenhage,

CH. F. L. NORD.

23 Nov. 1925.

Hoofdredacteur Tijdschrift voor Tandheelk.

RESERVE-OFFICIEREN VAN GEZONDHEID EN DE DIENSTPLICHT.

Over deze aangelegenheid werden nog bijna alleen stemmen van de zijde der res. officieren van gezondheid vernomen. Mijn vroegere collega's, de beroeps-officieren, hebben tot heden gezwegen, terwijl zij toch in het spel, dat gespeeld zal worden, een hoofdrol moeten vervullen. Aan hen toch is opgedragen door het houden van voordrachten de res. Off. v. Gez. geschikt te maken voor hun oorlogstaak.

Nu zou ik als oud en goed vriend de volgende vraag tot hen willen richten:

Gevoelt gij u berekend voor de taak, die u, zonder meer, op de schouders wordt gelegd? Gij zijt toch allen opgeroepen om op te treden als privaats-docenten, terwijl als zeker mag worden aangenomen, dat velen onder u geen aanleg daarvoor hebben en het dus ongaarne doen, hetgeen geen goeden invloed kan hebben op het nuttig effect, dat gij moet trachten te bereiken.

Gij zijt geroepen oorlogschirurgie te onderwijzen, terwijl gij misschien nooit aan chirurgie hebt gedaan, en gij zult legerhygiëne moeten behandelen en gij zijt geen hygiënist, gij zult de giftgassen moeten behandelen, terwijl uw scheikundige kennis die uwer leerlingen niet veel zal overtreffen.

Het is waar, zonder twijfel hebt gij, uit den aard uwer betrekking, meer van deze zaken gelezen dan uwe collega's van de reserve zullen hebben gedaan, maar is dit voldoende om met de noodige autoriteit te kunnen spreken? Mijn gestelde vraag zal door velen uwer ontkennend worden beantwoord en ik geloof, dat menig jong privaats-docent met grooten schroom zijn gedwongen gang naar de collegekamer zal maken, waar zijn gehoor hem wacht, ditmaal geen hospitaalsoldaten of zieken-dragers.

Niemand zal u dit euvel duiden, uwe dagelijksche beslommeringen zijn vele en ingewikkeld en u wacht van alle zijden, op iedere schrede van uw dagelijkschen wandel, een dikwijls scherpe en onbarmhartige kritiek. Uwe gelederen zijn zeer gedund, de hoeveelheid te verrichten arbeid is daarentegen toegenomen en, na het verrichten van de dagtaak schiet er nog juist tijd over om u op de hoogte te houden van de oorlogsliteratuur, maar men kan niet verlangen, dat gij in ieder onderdeel zult kunnen optreden als leermeester van uwe beroepsgenooten.

Ik ben daarom van meening, dat de voordrachten die door u volgens opdracht door het geheele land zullen worden gehouden, niet zullen beantwoorden aan het doel, dat er mede wordt beoogd en dat zij het verminderen van den werkelijken diensttijd der res. Off. v. Gez., die deze geregeld zullen hebben bijgewoond, niet kunnen rechtvaardigen.

Bovendien zullen zij den werkkring van de beroeps-Off. v. Gez. zéér bezwaren en hun aandacht kunnen afleiden van de geneeskundige verzorging van hen, die aan hun hoede zijn toevertrouwd.

Bedriegen de teekenen mij niet, dan wordt reeds nu van hooger hand teveel de nadruk gelegd op strategische ontwikkeling der officieren van gezondheid, hetgeen mij, vooral voor de jongeren onder hen, bedenkelijk schijnt.

Maar op welke wijze dan de reserve Off. v. Gez. voor te bereiden voor hun oorlogstaak?

Verwacht men dit te kunnen doen door middel van voordrachten, dan moeten vrijwilligers worden opgeroepen, die, als gebleken is dat zij voor het houden daarvan in aanmerking komen, gedurende zekeren tijd vrij worden gesteld van andere diensten.

Maar zijn deze voordrachten noodig? Volgens mijn meening niet! De reglementen, den Mil. Gen. Dt. betreffende, hebben voor meer ontwikkelden geen verdere explicatie noodig en ik voor mij ben overtuigd, dat het verkrijgen van de zuiver Mil. medische wetenschap, die de res. Off. v. Gez. alléén in oorlogstijd zullen noodig hebben, gerust aan hen kan worden overgelaten.

Ter vereenvoudiging van hun studie zou een zoo mogelijk beknopte leidraad kunnen worden samengesteld, die alles bevat wat zij behooren te weten.

Wanneer men hen dan om de 4 jaren 3 weken onder de wapenen roept, die aan taktische oefeningen op de kaart worden besteed en waarin zij zich weder in het militaire milieu kunnen inleven, dan heeft men m.i. voldoende zekerheid dat, als de nood aan den man komt, hun de handen niet al te zeer verkeerd zullen staan. Daarvoor staat de goede geest, dien ik vroeger in het algemeen steeds bij hen aantrof, zeker wel borg.

En de opgewektheid bij het vaste korps zal er zeker bij winnen.

Deze regeling heeft natuurlijk haar leemten, doch het ideale kan slechts worden benaderd en men bedenke, dat nog steeds „le mieux est l'ennemi du bien”.

Breda, 22 October 1925.

J. A. ROMEYN, *e. o. a. O. v. G. I.*